den anden er ikke sikker. At gøre Bestyrelsen for Hjælpekassen *opmærksom* paa Hjemmet, for at den saa *eventuelt* kan foretage sig noget, er en paa afgørende Punkter ganske problematisk Vej. Dette vil let indses. Selv om man gaar ud fra, at der hersker det bedste Forhold mellem Hjælpekassens Bestyrelse og Værgeraadet, er det dog ingenlunde givet, at nævnte Bestyrelse vil eller kan bedømme eller hjælpe paa en Sag ud fra det Skøn eller i den Udstrækning, som Værgeraadet maa anse for forsvarlig. Resultatet bliver let først tidspildende Omsvøb, dernæst utilfredsstillende Forholdsregler og endelig, at den hele Sag slipper Værgeraadet af Hænde trods Indsættelse af en Tilsynsværge, indtil maaske dets Assistance paa ny maa paakaldes i Anledning af det samme Hjem, hvor Forholdene i Mellemtiden blot er bleven yderligere forkludrede og vanskeligere at bøde paa. Der er i saadanne Sager hyppig Tale om saa relativt store Pengeunderstøttelser og strækkende sig gennem saa lange Tidsrum, at Hjælpekassen ikke uden Grund ømmer sig ved at tage grundig fat. Har et Værgeraad nogle Gange forsøgt sig ad denne Vej med kummerligt Udfald, er det forstaaeligt, om det betænker sig paa nye Eksperimenter, og navnlig i de mere omfattende Tilfælde straks beslutter sig til den operative Indgriben, hvor smertelig og ofte tvivlsom en saadan end kan være.

Hvad der fattes Værgeraadene paa dette Punkt i den hidtil gældende Lov, kan siges med ét Ord: *Bevillingsmyndighed.*

Hvad vilde være naturligere, end at Værgeraadet, „naar slette økonomiske Forhold i Hjemmet skønnes at være den egentlige Aarsag til Børnenes Vanrøgt," selv havde Myndighed til at ordne den Sag, som det maatte finde det forsvarligt? En Kontrol mod mulige Fristelser til overdreven Brug af en saadan Bevillingsmyndighed vilde man jo altid have i Overværgeraadet. Der er ellers ved den samme Lov givet Værgeraadsinstitutionen en vidtstrakt Raadighed over Samfundets offentlige Midler, hvor det drejer sig om Børns Anbringelse *uden for* Hjemmet, og med fuld Føje. Det maa da desmere undre, at man i Loven af 1905 saa ganske har nægtet den *selvstændig* Optræden, hvor det gælder om ved økonomisk Haandsrækning at *bevare* Forholdet mellem Barn og Hjem, — den mest effektive forebyggende Foranstaltning, hvor der blot er tilpas hæderlige Betingelser til Stede hos Barnets naturlige Omgivelser.

Det er sandt, at der her kan blive Tale om ret betydelige Summer. Det er ikke Smaating at holde et Hjem med en Børneflok økonomisk paa Fode. Men hvad koster ikke blot et enkelt Barns Anbringelse uden for Hjemmet, navnlig paa en offentlig Anstalt af en eller anden Art? Og saa er Virkningen endda tvivlsom. Baade for det Barn, der fjernes, og for Hjemmet selv og dets øvrige Børn. Moderen maa vedblive at gaa paa Arbejde, de andre Børn maa fremdeles skøtte sig selv. Og der er ligesom sat en Plet paa Hjemmets Ære. Maaske varer det ikke længe, før Barn Nr. 2 gaar samme Vej, maaske endnu flere. Det kan efterhaanden blive artige Beløb, dette ene Hjem koster Samfundet. Og saa regner man endda ikke med den Sum af Lidelse, der beredes baade Moder og Børn ved denne Trafik, ej heller med de Fremtidsudsigter, der kan vente Samfundet fra dette Kuld af Børn; som er revet ud fra deres naturlige Livsforhold. Anstaltsbarnet har nu en Gang ikke de Chancer som Hjemmets Barn. Maaske kunde alt have været reddet, hvis man havde tilstaaet Hjemmet en aarlig Understøttelse — naturligvis under forsvarlig Kontrol fra Værgeraadets Side — blot saa stor, som det første Barns Anbringelse uden for Hjemmet paabyrder det offentliges Budget. *Th. T.*

(Fortsættes).

Skatten paa Ikkeforsørgere.

—o—

Det forekom mig ganske vist paa Fællesmødet i Vejen, at Frk. *Egebjerg,* Vejle, udtalte, at jeg skulde have foreslaaet, at Skatteydere, som ikke var Forsørgere, skulde betale en Trediedel af deres Indtægt i Skat til Forsørgere, altsaa en Lærerinde med 3000 Kr. i Indtægt skulde betale 1000 Kr.; men en Opfattelse som denne forekom mig saa urimelig, at jeg slog mig til Ro med, at jeg havde hørt forkert, for ikke uden Grund at beslaglægge den i Forvejen ret begrænsede Tid. Nu ser jeg imidlertid af Bladets Referat af Diskussionen, at mit Forslag virkelig er blevet saa grundig misforstaaet, og jeg føler mig nødsaget til endnu en Gang her i Bladet at fremføre, hvad jeg har foreslaaet som Skat paa Ikkeforsørgere, nemlig: *et Tillæg af 50% til den skattepligtige Indtægt.*

Hvor Skatteprocenten er 5, vil Lærerinden med 3000 Kr. i Indtægt komme til at svare Skat af 4500 Kr. i Stedet for af 3000, d. v. s. betale i Skat 225 Kr. i Stedet for som nu 150 Kr. Hendes Forsørgerskat bliver under disse Forhold altsaa 75 Kr.

Gyrithe Lemche.

Folkebørnehaverne,

Fest og Fremgang.

—o—

Hvordan kan vort Land vi hegne,
bygge op, hvad Had brød ned?
Møder vi ej alle Vegne
Ufred kun og Bitterhed?

Vil dit Land et Værn du bygge,
da begynd med Danmarks smaa,
ogsaa dem, som bor i Skygge,
hjælp dem „Barnekaar" at faa.

En smuk og stemningsfuld Festlighed fandt Sted den 17. September i Frk. Anna Wulffs Børnehave i Prinsessegade paa Christianshavn.

Festen var et Slags Jubilæum. I fem Aar har Anna Wulff ledet denne Børnehave, som 1915 fik overladt et Loft i en af de mærkelige gamle Bygninger, der findes paa Christianshavn.

Men det var ikke alene for at feste for den Tid, der er gaaet, at man var kommet sammen, det var ogsaa for at konstatere en stor og glædelig Udvidelse, der i dette Efteraar er blevet Folkebørnehaven til Del, en Slags Indvielse af nyt Land, der er inddraget.

Begyndelsen blev som sagt gjort for fem Aar siden med at ovennævnte Loft blev overladt til Indretning af Københavns første Folkebørnehave. Det siges, at ingen, der ikke har set det, gør sig nogen Forestilling om, hvor mistrøstigt Lokalet tog sig ud, før det var kommet under Arkitektens kyndige Behandling, og vi tør vel nok sige, var blevet undergivet den forunderlige Sans for Skønhed og Smag, der præger alt, hvad Anna Wullf paa dette Omraade kommer i Berøring med.

Vi som først saa Lokalet paa Indvielsesdagen i 1915, gik derfra med Overbevisning om, at der var beredt de 40 Børn, som den Gang var ind-